

Л 2006

11194 К

Шомишбай Гариев

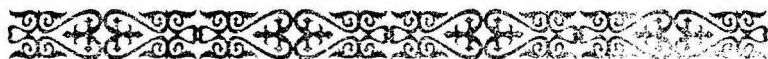

2

Шөмішбай

**Екі
томдық
шығармалар
жинағы**

Сариев

**Екінші
ТОМ**

“Елорда”
Астана - 2006

ББК 84. Қаз 7

С 22

ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫ МӘДЕНИЕТ, АҚПАРАТ ЖӘНЕ
СПОРТ МИНИСТРЛІГІНІҢ БАҒДАРЛАМАСЫ БОЙЫНША ШЫҒАРЫЛДЫ

САРИЕВ Ш.

С 22 *Екі томдық шығармалар жинағы. Екінші том.*

— Астана: Елорда, 2006. — 360 бет.

ISBN 9965-06-429-6

Франц Кафка атындағы Халықаралық Алтын медаль сыйлығының, “Жыл Адамы — Алтын Адам” сыйлығының және “Платина Тарлан” сыйлығының лауреаты, Қазақстанның еңбек сіңірген қайраткері, белгілі ақын Шөмішбай Сариевтың екі томдық шығармалар жинағының екінші томына 1974—1991 жылдар аралығындағы жарық көрген туындылары енгізілген.

С 4702250201— 377
00(05) — 06

ББК 84. Қаз 7

ISBN 9965-06-429-6

© Сариев Ш., 2006

© “Елорда”, 2006

ҚОС ҚАНАТТЫ АҚЫН НЕМЕСЕ АЛҒЫ СӨЗ ОРНЫНА...

Шөмішбай Сариев – поэзиямызға 70-ші жылдары келген бір топ талантты ақындардың ортасында өз өлең өрнегі, өз алдан дауысы “э” дегенде белгілі болған ақындардың бірі. Талант жолы деген күрделі.

Дауысы, бағыты, беті бола тұра, Шөмішбай өлеңді сырып тастап, әдеби сынға да барып көрді, әлі де барып жүр. Бұл салада да табыссыз емес. Тек өшейін “осыны сынап, не бағалап тастайын” дегеннен емес, өлең сынындағы өзгеше тану қабілетін, сараптау сапасын көп жағдайда анықтай алмай жүрген “мамансымақтарға” ерегес есебінде бұл салада еңбек ету мақсатынан туған әрекет деп бағалау керек.

Шөмішбайдың ақындық қызметіндегі, тәсіліндегі байқаған бір жақсылық – оның үнемі ой үстіндегі қалпы, ізденгіштігі, көркемдікті, ұшқыр сөзді тез танығыш, қағып алғыш қағылездігі, шапшаң әсершілдігі болатын. Бұл талант жолындағы аса қажетті қасиет.

Мен Шөмішбай Сариев ақындығын талдап жатпаймын, осынау оның әрі азаматтық, әрі ақындық өзін таныған мінездемесін оның өлеңдерінен табуға әбден болады. Мысалы Шөмішбайдың:

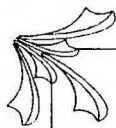
Озбау үшін көлеңкем,
Күнге қарай жүремің, –

деуі қандай биік ойды оп-оңай, қарапайым айтып жібереді. Осы көлеңке – пәндешілік тақырыбын әрі қарай өрбітіп, тағы бір өлеңде:

Төсегінен қайта тұру мықтылық,
Жұмыр Жермен келе жатам тік тұрып,
Көлеңкем де келе жатыр ербендеп,
Менің тірі екенімді ұқтырып.

Қара жердің қойнына енем мен ерген,
Маған лайық жер табады кең өлкем,
Менің осы тік тұра алар арқамда
Туған жерге аунап жатыр көлеңкем, –

дейді. Бұл арада ақындықтың көрінер жері сол – оның тірілігі арқасында көлеңкесі де бақытты, мәз, кәдімгі жанды адамдай сүйкімді елестейді. Осы аз мысалда Шөмішбай шеберлігі жалт етіп көрінсе керек. Мұндай тек Шөмішбай айтқан жолдарды көптеп келтіруге болады.

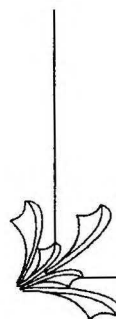
Үлкен аға, өлең шеберлері, сыншылар – Әбділда Тәжібаев, Мұхаметжан Қаратаев, Әбу Сәрсенбаев, Сағи Жиенбаев Шөмішбай творчествосы туралы пікірлерінде ақынның азаматтық дауысын әлеуметтік кең тыныстағы толғауларынан, публицистикалық өлеңдерінен танитындарынан айтады. Ол пікірге мен де қосыламын. Қоғамдық әлеуметтік маңызды оқиғаларға, өз тұсындағы саясатқа үн қатып отыру – әрбір тұлғалы ақынның борышы.

Тарих тереңіне бойлау, оның ағыстары мен толқындарын аңдау – үлкен ойдың, мәдениетті, білімділіктің белгісі. Шөмішбай ақындығында осы нышандар анық байқалып отырады. Оның “Үш өлшем”, “Тағдыр”, “Теңізден соққан жел”, “Заула, тұлпар Уақыт!” деген кітаптарының атынан да толғаныс ауқымы кең ақын екені бірден көзге түседі.

Менің сөз басын “Қос қанатты ақын” деп бастауыма келсек – Шөмішбай қазір оншақты жылдың көлемінде музыкаға өлең, жыр, текст жазумен шұғыл айналасып жүр. Бұл жолда ол өте сәтті қадамдар жасап, есімі әмбеге белгілі ақынға айналды. Қазір бұл салада Шөмішбай ең қайрат көрсетіп келе жатқан белді таланттарымыздың бірі. Оны музыка қайраткерлері қатты қадірлеп, творчестволарына ортақ жанашыр дос есебінде, әнге өлең жазудың жалықпас шебері ретінде бағалайды.

Шөмішбай Сариев қазіргі таңда ақындық шеберлігі кемеліне келген, ел туралы жан-жүрегімен мол толғап, салмақты жыр жазған ақын.

Ғафу ҚАЙЫРБЕКОВ,
Қазақстан халық жазушысы

САҒЫНЫШЫМ – ТЕҢІЗ
1989 – 1990

*Жанды ортеніп жүрегім жанғанынша,
Қақтым қанат қанатым талғанынша,
Мен олмеймін өмірде мен тірімін...
Жер бетінде бір қазақ қалғанынша*

КӨЛЕҢКЕММЕН СЫРЛАСУ

Қара жердің қойнына енем мен ертен,
Маған лайық жер табады кең өлкем,
Қайда барсам сен қалмайсың жанымнан,
Келе жатсың бала күннен, көлеңкем.

Қарай ма адам дүниеге тойыммен?
Көлеңкем де бірге есейді ойыммен,
Қаз-қаз басқан кезімізден бірге өстік,
Сен де ұзардың менің өскен бойыммен.

Көлеңкеме қарап білдім еңсемнің,
Өзім қандай — саған қарап мен сендім,
Менің жастық кезім болып қыдырдың,
Менің мастық кезім болып теңселдің.

Бұл өмірдің өлшеп-пішіп парқын да,
Көлеңкемсің, қалма ізімнен, тартынба!
Күншуаққа қарап тұрдым шомылып,
Ал, сен болсаң құлап жаттың артымда.

Қолым жетпей, қиял ұзап жеткенмен,
Ауыл аттап, арман сапар шеккеннен,
Сен жанымнан кетпей қойдың, көлеңкем,
Талай достар мені тастап кеткенмен.

Гүл боп жайнап ғұмырым да соларсың,
Бірге ұшып, бірге екен қонар шың,
Қайда барсам қалмайды екен көлеңкем,
Қабірге де бірге енетін боларсың.

Төсегінен қайта тұру — мықтылық,
Жұмыр жермен келе жатам тік тұрып,
Көлеңкем де келе жатыр ербеңдеп,
Менің тірі екенімді ұқтырып.

Қойнына енем қара жердің мен ертен,
Маған лайық жер табады кең өлкем...
Менің осы тік тұра алар арқамда,
Туған жерге аунап жатыр көлеңкем.

АҚЫН МОНОЛОГЫ

Ұлы Мағжанға

Сезінемін дүние қарбаласын,
Қазағымның сүйемін әр баласын.
Сүймесіңе бола ма әрбір ұрпақ,
Туған халқың — ғұмырын жалғағасын!

Тартып келем тағдырын түрлі азаптың,
Жүрегіне жетсем деп бір Қазақтың.
Қайғыны, қасіретті арқаладым,
Тауқымет тарттым талай, мұңға баттым.

Тартынбай тағдыр жүгін сал иыққа...
Айналасам деп Алатау ақиыққа—
Жазсам да жүз өлеңді, бөлкім мен де,
Бір өлеңмен қалармын тарихта!

Ол бөлкім — Өмір жайлы Өлең болар,
Аққудай айдын көлге менен қонар.
Сарыарқа сарыбелдің киігіндей,
Дүр етіп жүрегімнен жөнелді олар!

Бір өлең сені күтіп келем енді,
Құдірет сезім күші бөлеп елді,
Ананың ақ сүтіндей уыз дәмді,
Мен жазып қалдырамын сол өлеңді!

Ол өлең — не жайында, жұмбақ маған,
Дүние, төңірімдей тіл қат маған!
Мен үшін әр қазақтың бағасы артық,
Нарқы артып, әр күн сайын қымбаттаған.

Өлім — хақ, Адам көкті тірегенмен,
Табысып, тоғысатын тілегі елмен.
Мен өлмеймін, өмірде, мен тірімін,
Айтылған, айтылмаған — бір Өлеңмен!

Білемін ғұмыр болмас алда мұнша,
Қағам қанат — қанатым талғанынша,
Мен өлмеймін, өмірде, мен тірімін,—
Жер бетінде бір қазақ қалғанынша!

ШУЛАДЫ-АУ КҮЛЛІ ҚАРА ОРМАН...

Күз жартасқа атылған,
Ақ жол толқын өні өсем,
Шағаладай шарқ ұрған,
Мен — теңіздің баласы ем!

Ұмтыла жүзген өнерге,
Толқын да толқын жүрегім,
Қазынам — байлық тереңде,
Мен — теңіздің ұлы едім!

Бұлтты күні жай атқан,
Теңізде түнеп жатып ем,
Толқыны толқып оятқан,
Теңізде туған ақын ем! —

Деп баламмен жол шектім,
Апарып туған жерге мен,
Қамығып алғаш көрсеттім—
Осы деп өскен ел деген!

Аспан қолын жаяды,
Ескі көзден неге із жоқ?
Жағалау жатыр баяғы,
Аймалар анам теңіз жоқ.

Жанымды осып тұр қамшы,
Жас келді толқып жанарға,
Көзімнен тамды бір тамшы,
Теңізге демеу болар ма?!

Теңіздің жатыр ұлтаны,
Таңдайын сұмдық шөл басқан,
Қамығып көгім тұр тағы,
Ішегін тартып қалды аспан.

Балама мынау не айта алам?
Кеудеме өксiк кептелiп,
Күллi көк басын шайқаған,
Адамзат, сенi жек көрiп!

Қанатым болған қолдаушым,
Көз алдымда-ау сарқылдың.
Теңiзiм, шығып жан даусың,
Шулай да шулай тартылдың!

Балықшы дейтiн қауымға,
Бiр өзiң болып бар арман.
Теңселiп төнген дауылдан,
Шулады-ау күллi қара орман!

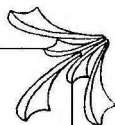
Қатал-ау сүмдық соншама,
Тағдырға қалай көнерсiң?
Теңiзбен бiрге қаншама.
Тiршiлiк өлдi, не дерсiң!

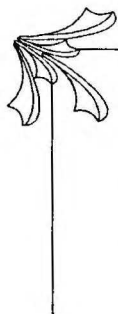
Шағала құстың қиясы,
Орнында теңiз сор қалып.
Қаңырап құстар ұясы,
Аңырап көштi ел-халық!

Бiр жәрдем болмай халықтан,
Тiршiлiк суы құрып қап.
Мың-миллион балықтан,
Қалмады-ау бүтiн бiр “ұрпақ”.

Аққу да кеттi әдемі,
Қия алмай қанат бұлғаумен,
Шағала — теңiз сөнi едi,
Олар да кеттi шулаумен!

Ғұмырың қалған не берер?
Ақтық бiр сапар жолда тұр,
Құмға шөккен кемелер,
Өксiп те жылап ол жатыр.

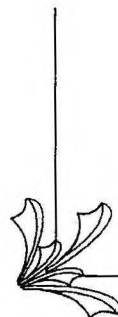
Жаңа бір толқын іні өсер,
Теңізім, анам, сабыр ет,
Оянар, халқым күресер,
Әлі де жеңер әділет!

Табысып ұлы өмірмен,
Аққуың ұшып қона алар,
Көрінер құстар көгіңнен,
Қиқулап қайта оралар.

Айтайын енді қай бірін,
Сұлу да самал, жел де өсем,
Түсінер ме едің айдынын,
Аққу да қазын көрмесең?

Тәңірім саған дем берсін,
Не дейін теңіз анама?
Оралып қайта ел келсін,
Ақшағыл құмды жағаңа.

Теңізім Арал — тілегім,
Жанымда балам — шағалам,
Балаңның мен де бірі едім,
Басыңды көтер, жан анам!

ЖЕЛТОҚСАН

Дауылға — желтоқсанның желі айналды,
Ашуға мінді Алатау көрі айбарлы,
Күтпеген іс ақыры не болар деп,
Күллі өлем Алматыға қарай қалды!

Кез емес жаугершілік “аттан” атты,
Алаңның шеруі емес салтанатты.
Қытымыр қыстың басы сол бір айда,
Желтоқсан желі өлемді жалт қаратты!

Солайша таудан бір сел тасып өтті,
Оятып, ойға салып басым көпті,
Бар ауыл ішкен асын жерге қойып,
Бауыр ет баланы ойлап жасын төкті.

Айтисса сабыр — сезім, ақыл — күмән,
Тойтарыс беру қиын батыл бұған,
Дем берді басын оққа байлап шығып,
Алғашқы сөз алғанда ақын Жұбан!

Әр жүрек секем алды төнер оқтан,
Бір дауыл көтеріліп келе жатқан,
Ең алғашқы ақындық бір ауыз сөз
Ел-халқын сақтады аман сел-апаттан!

Сол сөзінен ақынның басталды да,
Ашылып сала берді аспан мына,
Сел тоқтап, көрі Алатау бір дем алды,
Салғанмен сергелдеңге қашқан жыра!

Ақын аға! Өзіңе — жырға келдім.
Жүрегіне айналдың туған елдің.
Тоқтау айтқан ақындық бір сөзіңнен,
Бұл күнде бәрі өзгерді күллі өлемнің!

Қазағың қозғағанда ел—ғаламды,
Қорғағандай қорғадың бел баланды.
Желбіреп желтоқсанның кекілдері,
Тоғысып туған жерге — Елге оралды!

Жұбан аға! Жыр демің — ел тынысың,
Толғандың теңізіңнің толқыны үшін.
“Мың өліп, мың тірілген” ақын едің,
Қазағың аман болса — Сен тірісің!

Тербетіп толқып — сезім бойды алып бір,
Тау шыңын — ызғарлы мұз ой қарып тұр.
Желтоқсанның желінен айыға алмай,
Алатау әлі күнге ойланып тұр!

ҮШ ТАРМАҚ

Жайымды бірі білмей, бірі біліп,
Қуанып дұшпанымның, бірі күліп,
Бір досымнан айрылдым — тірі жүріп.

Өзекті жанға бір өлім, қаза бар-ды,
Жағаласып тіршілік мазаны алды,
Бір досымнан айрылдым — Ажал алды!

Дауыл емес, соққандай жайынды — сен,
Жыр-ғұмырым білесің жайымды сен,
Бір досымнан айрылдым — айырды сен!

Бойдақ кез тұлпар текті, заты — нар-ды,
Кермек дәм, ыдысының таты бар-ды,
Бір досымнан айырылдым — қатыны алды.

Сөзінің ішек-қарнын сан ақтардым,
Таба алмай орнын сипап қарап қалдым,
Бір досымнан айырды — арақ марқұм.

Кенеттен ыза тартып, сыздан іші,
Күйіп кетті сор болып тұздан іші,
Бір досымды айырды — қызғанышы.

Теңізде жүзсем деген кемем бар-ды,
Кеудеме тас түйін боп шемен қалды,
Айнымас ақырғы дос — Өлең қалды.

Тағдырға не де болса көне білген,
Айнымас достарды іздеп өлеңіммен,
Жаһанда жаяу жалғыз келемін Мен!

Жырларым — жиһангерім, сен тоқтама,
Жатайын досым бар деп ол жақта да,
Дос ізде, ұлы өмірден мен жоқта да!

* * *

Миым менің мәңгілік қозғалыста,
Бірінен бірі озған сөз жарыста,
Баянды болашақты барлай қалсам,
Қиялым жетелейді көзді алысқа.

Ақын ба, ақын емес өз демі жоқ,
Кеудемнің сенен дүние сезгені көп,
Миымда дариялар жатыр ағып,
Бұлақ пен өзендердің көздері көп.

Сақталған аманаттай күн қиында,
Ғасырлар — қабат сыйған бұл миымда.
Қиқулап қаз-аққуы көгінде ұшқан,
Киіктер заулап аққан ылдиында.

Күллі әлем бір басыма сыйып жатыр,
Жылдарын, ғасырларын жиып жатыр,
Енді маған әр қадам қиында тұр,
Қаратау, Алатаулар миымда тұр.

Тас жарып өскен сезім күн қасымда,
Бабамның ақыл-ойы бір басымда.
Демеу беріп келеді дүрсіл қағып,
Жарықтық, жүрек дейтін мұндасым да.

Алатауға сағынып бір қараймын,
Жүрегімнің кірпіші — жыр қалаймын,
Кейде мен биіктеймін қарлы шыңдай,
Кейде мен таудан төмен сырғанаймын.

Миым менің тынымсыз күн кешеді,
Оңаша тәңірімен тілдеседі.
Аққудың қауырсыны ақ мамықтай,
Бұлт болып жүрегімнен жыр көшеді.

Мен неге халқым жайлы толғанбайын,
Бір басыма күллі әлем қонғандайын.
Миымда найзағайлар жарқыл қағып,
Шулайды кеудем толқып ормандайын.

Дос қуанып, дұшпанның құты қашқан,
Басыма сыйып жатыр үкілі аспан.
Қазақты сүйгендіктен мұның бәрі,
Көзін маған тұр тігіп бүкіл аспан!

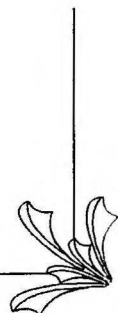
КҮЗДЕ ҚҰСТАР ТАСТАП ҰШАР ҰЯСЫН...

Кезем десең дүние неткен кең еді,
Теңіздерден көрем жүзген кемеңі.
Тұрақтамай көкте бұлттар жөңкілген,
Тұрақтамай жел де сапар шегеді.

Кеудеңе осы қалай, қайтіп сыясың?
Күзде құстар тастап ұшар ұясын,
Таулар ғана туған жерге тұрақты,
Қыран ғана қия алмайды қиясын.

Топырақтан тартып жатқан қуатты,
Еңсесімен күннен тартып шуақты,
Тамыр жайған жерде өлетін тік тұрып,
Туған жерде талдар ғана тұрақты.

Ата мекен ай мен күнін айналған,
Қасиетті — жиған дала қайнардан.
Тал мен Таудай Қазақ біздің тұрақты —
Туған жерге кіндік жіппен байланған...

БАЛАЛЫҚПЕН ҚОШТАСУ

Кеудемнен бір бұлқынған сазды көрем,
Қанатты қаққан аққу, қазды көрем,
Теңіздің жағасында тұңғыш рет,
Жалғаннан жасырынып жаздым өлең.

Ұят деп біреу білсе ел ішінде,
Теңізге қойып кеттім сол үшін де...
Батылым әзер жетіп жолдап едім,
Өлеңім жарық көрді он үшінде!

Құшақтағым келгені-ай ұлы көкті,
Ғажайып сезім кештім құдіретті.
Бейнем түр!
Не де болса көрейін деп,
Өлеңмен сала салғам суретті.

Почтальон әкесі бар досым жетті,
Күн өтпей, газеттен соң тосын келті,
Төтеннен келді бір телеграмма,
Мен түгіл, әке-шешем шошып кетті!

—Қарап жүр,— деп едім,—деп құлақ қойып,
Көбейді ата-анамнан сұрақ қойыс...
Атыма күтіп ал деп біреу берген,
Ауылға тоқтайтұғын бір-ақ поезд!

Ақын жүрек әкем жүр дүлейленіп;
—Бүлдірдің-ау!—дегендей бір ой келіп,
Қорқа-қорқа перронға шықтым әрең,
Күтіп алар адамнан үрейленіп.

Ауыл тұр қара табан шаруамыз деп,
Кұмында жалаң аяқ қалған із көп...
Күткен поезд сәл тоқтап жүріп кетті,
Мен тұрмын бейтанысты шарлап-іздеп!

Кіріскем күтіп алар шаруама,
Мазасыз бір тыным жоқ жаным да;

Перронда бейтаныстан жалғыз адам,
Оның өзі менен жас сары бала!

Басқаға әлгі бала алаңдамай,
Келеді қолын созып маған қарай,
Қол созған күлімсіреп жұмбақ жанға
Қол алып, қол бермеске шамам қалай!?

—Ақынбыз!— деп танысты жақын ғана,
Шынашақтай түрімен батылдана,
Облыстық газеттегі өлеңімді,
Келіпті құттықтауға ақын бала!

Келеміз Қамбаш көлдің бойыменен,
Оралып әлгі ақынның ойына өлең,
—Ақындар шарап ішеді...—деп қояды,
Бір қарыс шынашақтай бойыменен!

Келгелі көңіл деген кетті ме өсіп,
Сөйлейді шарапқа да екпін қосып;
Арақты ішкендерден қорқатынмын,
Ақынның бұл сөзінен кеттім шошып!

Көкейде өрт сезімдер өртеп өтіп,
Болжадық болашақты көркем етіп,
Ақын ғып кәдімгідей толқынымен
Көл тұрды екеумізді еркелетіп.

Ал қазір еске оралса күлер ме едік,
Жанға ұқсап, жасайтындай бірер ерлік,
Сұранып үйімізден біз екеуміз,
Теңіздің жағасында түнеп едік.

Еске алып, еске алмай да өтерміз бе?
Көк теңіз шуламапты бекер бізге,
Балалықпен қоштасу екенін біз
Сол кезде аңдамаппыз екеуміз де!

Жүрегім сол баланы досы білді,
Жырладық өмір жайлы қосып үнді,
—Ақынмын!— деп танысқан әлгі бала,
Жарасқан Әбдірашев осы күнгі.

СӘЛЕМ

Актер Әнуар Боранбаевқа

Әрбір күнім басталады сәлеммен—
Таңда тұрып саулық сұрар бар елден.
Дүниеге нәресте үні—інгөлап,
Амандасар ең әуелі Әлеммен!

Сәлемімен нұр жаудырған жыршы бұлт,
Жапыраққа сәлем берген бұр шығып.
Жерді тіреп аяғымен тік тұрар,
“Ассалаума-әлейкүмнен” тіршілік!

Келе жатам кейде аңызға шөлменен,
Сәлем беру бір парызым елге мен.
Адамдармен аз ғұмырда үлгіріп,
Амандасып қалу үшін келген ем!

Саулығымды тілеп жүрер ішінен,
Иман жүзі шырай беріп түсінен.
Бұл өмірде бір жақсылық күтемін,
Сәлемімді тұзу алған кісіден.

Сенсе қазақ сәлеміңе сенеді,
Сәлем менің қолтығымнан демеді.
“Ассалаума-әлейкүм” деп басты иіп,
Алатаудың қолын алғым келеді!

Амандасам мәңгі көктер шыршамен,
Бір сәлемге сыяр емес мұнша әлем.
Ал, өзiрге қолдан келер осы деп,
Ел-халқыма беріп тұрмын бір сәлем!

Адам үшін арман жолдар аз ба сын?
Түтін түтеп, ошақты оты маздасын.
Үлкендері қазағымның аман боп,
Жасы кіші— сәлемінен жазбасын!

Мен — қазақтың перзентімін бағы бар,
Сенсің жұртым — тәңірімдей табынар.
Аз тірлікте амандасып қалайын,
Сәлемімді, уа, халқым, қабыл ал!

ТУҒАН ЖЕРІМ ҮШІН ДЕ...

1

Атымды Шөмішбай деп қойған екен,
Есімім, өзің жайлы ойға кетем.
Ойыммен Аралымды он айналып,
Сырымдай дарияны бойлап өтем.

Туған жердің атын мен иемденгем,
Сол есімге мәңгілік сүйенгеннен,
Келемін жерді басып, аспан көріп,
Тамыр гартып қазағым — киелі елден.

Атымды қойған екен, теріс демен,
Станция, ел-жұрт бар Шөміш деген.
Көл де бар Шөмішкөл деп аталатын,
Ежелгі ата жұртқа қоныс мекен.

Қалжыңның оты сөнген жоқ қой әлі,
Әзілдеп құрдастарым от қояды,
“Елді мекен бар екен өз атыңда,
Өле берсең болады” — деп қояды.

Кеудемде — кен-қазынам, қазып көрем,
Жаныма бітпес ойды азық көрем,
Өлеңнің қанатына сол есімді
Туған жерім үшін де жазып келем!

2

Қанат беріп көгімде қыран маған,
Қуат беріп құдайым — ұлан далам.
Бала кезде сезінгем ұлы ақындай,
Өз-өзімнен бүгінде күмөнданам.

Барады бойды билеп күмән жайлап,
Күдікті көңілімнен шығам ба айдап?
Үзілмей, не жеткізбей үміт деген,
Желбіреп көз алдымда тұрар байрақ.